

Nr 275.

Av herr **Hallén**, om vissa ändringar i lagen om församlingsstyrelse.

I församling med mera än 5,000 invånare skall den församlingen tillkommande beslutanderätten, med vissa undantag, uppdragas åt kyrkofullmäktige. Undantag från denna regel må dock meddelas av Konungen beträffande församling, som helt eller delvis ingår i kyrklig samfällighet. Har i församling, där kyrkofullmäktige finnes, invånarantalet nedgått till 5,000 eller därunder, skall beslutanderätten fortfarande utövas av fullmäktige, där icke stämman annorlunda beslutar. Församling med 5,000 invånare eller därunder äger åt fullmäktige uppdraga beslutanderätten. Förslag om upphävande av sådant beslut må icke väckas förrän fyra kalenderår förflutit sedan kyrkofullmäktige trädde i verksamhet och skall, om det godkännes, tillämpas från utgången av det kalenderår, varunder godkännandet vunnit laga kraft.

För kyrklig samfällighet gälla motsvarande regler i fråga om upprättande, fortbestånd och avskaffande av kyrkofullmäktige för samfälligheten.

I ärenden, som äro gemensamma för två eller flera församlingar, vilka icke utgöra en kyrklig samfällighet, utövas beslutanderätten å gemensam kyrkostämma med församlingarna.

Föregående år beslöts en sänkning av det befolkningstal, vid vilket fullmäktige skulle vara obligatoriskt i den borgerliga kommunen från 1,500 till 700 invånare. Tiden synes nu vara inne för en motsvarande ändring även för den kyrkliga kommunens vidkommande. Kyrkofullmäktigeinstitutionen bör alltså göras obligatorisk i församling med förslagsvis 2,000 eller 3,000 invånare. I huvudsak samma skäl, som motiverat reformen för den borgerliga kammarens vidkommande, kunna även här anföras. Kyrkofullmäktigeinstitutionen, som var en nyhet i 1930 års lag om församlingsstyrelse, har också numera så vuxit sig in och slagit rot i det allmänna medvetandet att en utvidgning obligatoriskt även på den grund kan anses motiverad. Den kyrkliga kommunens budget har vidare visat en tendens att svälla på ett sätt, som bär otvetydigt vittnesbörd om församlingsangelägenheternas växande omfattning. Härtill kommer att den år 1932 antagna ecklesiastika boställslagstiftningen lagt nya betydelsefulla uppgifter på pastoraten. Pastoratens boställsförvaltning försiggår i den kommunala självstyrelsens vedertagna former; beslutanderätten tillkommer alltså kyrkostämma eller kyrkofullmäktige, där sådana finnas. Om de ändrade förhållanden, som inträtt i och med den nämnda lagstiftningen, och om det behov av enhetliga, fasta organ, som härigenom uppstått, bär statsmakternas beslut år 1933 om obligatoriskt gemensamt kyrkoråd för pastorat, som bestå av två eller flera församlingar, otvetydigt vittnesbörd. Det synes nu finnas skäl att taga ytterligare ett

steg och göra även kyrkofullmäktigeinstitutionen obligatoriskt för sådana pastorat — möjligen med den reservationen, att Konungen bör äga rätt att i vissa fall meddela undantag från denna regel. Det kan nämligen icke vara riktigt, att avgöranderätten i de angelägenheter, som äro gemensamma för två eller flera församlingar inom ett ofta vidsträckt pastorat, faktiskt kan komma att ligga i händerna på medlemmarna av den församling, där pastoratskyrkostämman hålles.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen i anslutning till vad ovan anförts för sin del måtte besluta sådana ändringar i lagen om församlingsstyrelse, 1) att det befolkningstal, vid vilket fullmäktigeinstitutionen skall vara obligatorisk i församling, sänkes, samt 2) att gemensamma kyrkofullmäktige i princip alltid skola finnas för två eller flera församlingar, som bilda ett pastorat.

Stockholm den 23 januari 1939.

Harald Hallén.